

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
Вх. №	454 - 01 - 20	
Дата	08 / 06	2014

ДО

Г-Н ДИМИТЪР ГЛАВЧЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛ

НА 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

16.01
(14)

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 76, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание внасяме Законопроект за допълнение на Закона за развитието на академичния състав в Република България, съответно с мотиви и предварителна оценка на въздействието.

Молим законопроектът да бъде представен за разглеждане и гласуване съгласно установения ред.

Вносител:

_____ 11

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

ЗАКОН
ЗА ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА РАЗВИТИЕТО НА АКАДЕМИЧНИЯ
СЪСТАВ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

(обн. ДВ. бр. 38 от 2010 г., изм. ДВ. бр. 81 и 101 от 2010 г., изм. ДВ. бр. 68 от 2013 г.)

§ 1. В чл. 14а, ал. 2, в края на разпоредбата, след думата „съвет“ се поставя запетая и се добавя „но не по-малък от 200 лв. за „доктор“ и 400 лв. за „доктор на науките“.

§ 2. Създава се чл. 15а:

„Чл. 15а. Лицата, заемащи академични длъжности в държавните висши училища, Българската академия на науките и Селскостопанската академия, получават месечно възнаграждение, формирано по правила, приети с акт на Министерски съвет, като възнаграждението по основен трудов договор и при пълна заетост не може да бъде по-малко от:

1. за длъжност „асистент“ – два пъти минималната работна заплата, установена за страната;

2. за длъжност „главен асистент“ – три пъти минималната работна заплата, установена за страната;

3. за длъжност „доцент“ – четири пъти минималната работна заплата, установена за страната;

4. за длъжност „професор“ – пет пъти минималната работна заплата, установена за страната.“

Заклучителна разпоредба

§ 3. Законът влиза в сила от 01.01.2018 г. Необходимите средства за изпълнението му се предвиждат ежегодно със Закона за държавния бюджет.

Вносител:

МОТИВИ

към Законопроекта за допълнение на
Закона за развитието на академичния състав в Република България

Опитът на развитите държави и опитът на България показват, че академичното развитие е от съществено значение за постигане на икономически растеж и за реализиране на задачите на обществото на знанието през 21 век. Българските висши училища и научните институции са изправени пред предизвикателството да бъдат равностойни в острата и оспорвана конкуренция и през следващите години да се развиват като научни центрове и културни средища.

Сложността на това предизвикателство налага държавата да се отнася към държавните висши училища и към научните центрове - нейна собственост - с особено внимание: да ги развива като центрове на знанието, да съхранява всички специалности, свързани с развитието на националната икономика, с националната сигурност и националната идентичност, да създава механизми за въздействие, насърчаващи научните изследвания и качеството на образование.

Качеството на висшето образование и на научните изследвания зависят преди всичко от качеството на научния потенциал, който трябва да бъде запазен и развиван. Това няма как да стане, ако не бъде гарантирана необходимата мотивация на академичния състав, както и необходимия за целта финансов ресурс.

Демографската криза и мобилността на работната ръка, в това число на изследователите и преподавателите, интензивното научно-техническо развитие и конкуренцията, свързана с него, налагат нов подход на държавата към финансирането и към кадровия ресурс на висшето образование и на научните изследвания. Досегашните критерии и механизми доведоха до деформации, които се отразяват негативно както на качеството на висшето образование, така и на изследванията. Свидетели сме на това, как дългогодишното подценяване на научния капацитет и на високоинтелектуалния труд в България демотивират кадрите и лишават страната от млади учени. Докато в цял свят броят на учените се увеличава (от 5,1% на 7,3% за последните години), в България тенденцията е обратна: губим национална компетентност в цели научни области. Дългогодишната недофинансираност и липсата на перспектива за израстване на изследователите, резултат от недалновидна политика, доведоха до това, учените в БАН и в Селскостопанска академия да получават месечно възнаграждение, с повече от